

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Καί ἐξήλειψε πᾶν τό ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, ... καί κατελείφθη Νῶε μόνος, καί οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ».

Στόν κατακλυσμό μέ τόν ὁποῖο ἀποφάσισε ὁ Θεός νά καταστρέψει τόν κόσμο πού εἶχε ὁ ἴδιος δημιουργήσει, ἐπειδὴ εἶχε πληθυνθεῖ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων ἀναφερόταν τό ἀνάγνωσμα πού ἀκούσαμε πρό ὀλίγου ἀπό τό βιβλίον τῆς Γενέσεως.

Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος στήν ἀρχή τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου εἶχε διαχωρίσει τό νερό καί τό εἶχε συγκεντρώσει «εἰς συναγωγὴν μίαν», ὥστε νά φανεῖ ἡ ξηρά τήν ὁποία ἐκάλυπτε, καί νά βλαστήσει «βοτάνην χόρτου» γιά χάρι τοῦ ἀνθρώπου πού θά δημιουργοῦσε, χρησιμοποιοῦν τώρα τό νερό γιά νά καταστρέψει τόν ἄνθρωπο πού εἶχε ἀχρειωθεῖ ἀπό τήν κακία καί τήν ἁμαρτία, καί δέν ἦταν ὅπως τόν ἐπλασε ἐκεῖνος, ἐξοργίζοντας τόν Θεό μέ τή συμπεριφορά του.

Ἔτσι ὁ Θεός ἀποφάσισε νά ἐξαφανίσει κάθε εἶδος ζωῆς ἐπιτρέποντας τό νερό νά κατακλύσει καί πάλι τά πάντα, ἀφοῦ εἶχε φροντίσει νά προστατεύσει τόν δίκαιο Νῶε, ὁ ὁποῖος ζοῦσε μία ζωὴ εὐάρεστη ἐνώπιόν του, καθοδηγώντας τον νά κατασκευάσει τήν κιβωτόν πού θά τόν προφύλαττε ἀπό τόν κατακλυσμό.

Καί ἐάν τό ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐξάλειψε τήν ἁμαρτία ἀπό τόν κόσμον μέ αὐτό τόν φοβερό τρόπο, πού ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἁμαρτία, ἓνα ἄλλο ὕδωρ, τό ὁποῖο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο, καί τό ὁποῖο ἐξαλείφει τήν ἁμαρτία ὅχι καταστρέφοντας τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμον, ἀλλά ἀνακαινίζοντας καί ἀναπλάθοντας τήν ἀνθρώπινη φύση, εἶναι αὐτό στό ὁποῖο ἀναφέρθηκε ὁ ἱερός ὕμνογράφος στό στιχηρό τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Καί αὐτό τό ὕδωρ εἶναι αὐτό πού ἔρρευσε ἀπό τήν πλευρά τοῦ Κυρίου μας, ὅταν ὁ ἐκατόνταρχος ἐνυξε τήν πλευρά του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καί «εὐθέως ἐξῆλθε», ὅπως γράφει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής, «αἷμα καί ὕδωρ».

Εἶναι τό ὕδωρ, τό ὁποῖο συμβολίζει κατὰ τόν ἱερό ὕμνογράφο καί τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας τό ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος, τό ὁποῖο ἀνακαινίζει καί ἀναπλάθει τήν ἀνθρώπινη φύση, καθαρίζοντάς την ἀπό τήν ἁμαρτία. «Τήν πλευράν ἐκκεντούμενος ... ὕδωρ βρῦεις ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν τοῦ βροτείου φυράματος».

Πόση διαφορά ἔχει, ἀδελφοί μου, αὐτό τό ὕδωρ ἀπό τό ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ, καί πόσο μακάριοι εἴμαστε ἐμεῖς πού ὅχι μόνο ἔχουμε τό προνόμιο νά ἀποφύγουμε τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ καί τόν κατακλυσμό, ἀλλά ἔχουμε καί τή δυνατότητα νά ζοῦμε μέσα στήν κιβωτόν, δηλαδή μέσα στήν Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὁποία μᾶς προφυλάσσει ἀπό τόν κατακλυσμό τῆς ἁμαρτίας καί μᾶς σώζει.

Καί ἀκόμη νά ἔχουμε μέσα σέ αὐτήν τήν κιβωτόν καί τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου μας ἀπό τόν ὁποῖο ἐκπηγάζει διαρκῶς τό ὕδωρ τῆς ἀφέσεως πού μᾶς προσέφερε ὁ Χριστός θυσιαζόμενος ἐπὶ αὐτοῦ γιά τίς ἁμαρτίες μας, τό ὁποῖο ἀπαλλάσσει τόσο διά τοῦ ἁγίου βαπτίσματος ὅσο καί διά τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, διά τοῦ ὁποίου μπορούμε νά ἀνανεώνουμε τό βάπτισμα, τήν ψυχὴν μας ἀπό τίς ἁμαρτίες τῆς.

Αὐτὴ ἡ θεία δωρεὰ δέν μᾶς δίνει βεβαίως τό δικαίωμα νά ἀδιαφοροῦμε γιά τόν κατακλυσμό τῆς ἁμαρτίας καί τήν ἐνδεχόμενη δίκαιη ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα θά πρέπει νά μᾶς παρακινεῖ νά φροντίζουμε μέ μεγαλύτερο ζήλον νά ἀγωνιζόμαστε γιά νά ἀποφεύγουμε τήν ἁμαρτία, τίς πτώσεις καί τήν παρακοήν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἐκφράζοντας μέ τόν ἀγῶνα μας αὐτό τήν ἀγάπην καί τόν σεβασμόν μας πρὸς τόν Θεόν γιά τή μεγάλη πατρικήν του ἀγάπην, μέ τήν ὁποία ἀνέχεται τήν ἁμαρτωλότητά μας καί συγχωρεῖ τήν κακίαν καί τίς ἀδυναμίες μας, καί ὁ ὁποῖος ἔχει πάντοτε ἀνοικτές τίς

ἀγκάλες του γιά νά δέχεται τή μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησή μας καί νά μᾶς χορηγεῖ διά τῶν οἰκονόμων τῶν μυστηρίων του, τῶν ἱερέων, τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Ἀρκεῖ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, νά ἀξιοποιοῦμε τίς εὐκαιρίες τῆς καθάρσεως τῆς ψυχῆς μας πού μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μέ τά μυστήριά της καί νά προσερχόμεθα μέ ταπείνωση καί διάθεση μετανοίας, ὥστε νά ὠφελούμεθα καί νά προοδεύουμε πνευματικά, μένοντας πάντοτε μέσα στήν κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ἰδιαιτέρως γιά ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ὑπῆρξε ἡ κιβωτός πού μᾶς κράτησε χριστιανούς ὀρθοδόξους ἀλλά καί Ἕλληνες.

Εἶναι ἡ Ἐκκλησία αὐτή πού μέ θυσίες πολλές, θυσίες τῶν κληρικῶν καί τῶν μοναχῶν της, μᾶς κράτησε ὡς Ἕθνος καί διατήρησε τόν Ἑλληνισμό μέσα στίς δύσκολες συνθήκες τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, προτάσσοντας πάντοτε τό ἐθνικό συμφέρον τοῦ δικοῦ της καί μὴ διστάζοντας νά προσφέρει ἀκόμη καί τό αἷμα τῶν λειτουργῶν της χάριν τῆς πατρίδος καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γι' αὐτό καί ἐμεῖς σήμερα τιμοῦμε τή μνήμη τοῦ ἡγουμένου Ἰγνατίου καί τῶν διακονητῶν τῆς μονῆς αὐτῆς, τῆς Θεοτόκου τῆς Καλλιπέτρας, Δημητρίου Πατσιούρα καί Ἀθανασίου Μανωλοπούλου, πού πρὶν ἀπὸ ἑκατὸν δέκα χρόνια, στίς 7 Μαρτίου τοῦ 1908, σφαγιάσθηκαν ἀπὸ ἓνα ἀπόσπασμα ρουμανιζόντων Βλάχων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νά ἐκδικηθοῦν τή Μονή, ἐπειδὴ εἶχε χρηματοδοτήσει τή λειτουργία δύο ἐλληνόφωνων σχολείων στή Βέροια, προκαλώντας ἔτσι τό μένος τῆς Ρουμανικῆς προπαγάνδας πού δροῦσε τήν περίοδο ἐκείνη στή Βέροια μέ τή συνεργασία τῶν ρουμανιζόντων Βλάχων.

Τά ἐπεισόδια εἶχαν ἀρχίσει νωρίτερα, ὅταν οἱ Βλάχοι ἐξαγόρασαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους τόν ναό τῆς Ἑξω Παναγίας Ὑπαπαντῆς μέ σκοπὸ νά λειτουργοῦν στά Ρουμανικά. Ἐπιδιώκοντας νά προκαλέσουν τοὺς Ἕλληνες, ὀργάνωσαν παρέλαση στοὺς δρόμους τῆς Βεροίας, πού κατέληξε στόν ναό τῆς Ὑπαπαντῆς ὅπου θά τελοῦσαν τήν πρώτη λειτουργία. Σέ συμπλοκή στοὺς δρόμους τῆς πόλεως σκοτώθηκε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἱερεῖς τῆς Ρουμανικῆς Ἐξαρχίας καί ὁ δεύτερος τραυματίσθηκε σοβαρά. Οἱ Ρουμανίζοντες ζητοῦσαν ἐκδίκηση καί τήν πῆραν μέ τήν ἐπιχείρηση ἐναντίον τῆς Μονῆς τῆς Καλλιπέτρας, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ ληστάρχου Νταρλαγιάννη.

Μάρτυρας τῆς φρικτῆς σφαγῆς ὑπῆρξε ὁ Τοῦρκος ὑπάλληλος τῆς Μονῆς, Ἀλῆς Δραγάτης, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν περιπολία πυροβόλισε γιά νά ἐνημερώσει τοὺς πατέρες τῆς Μονῆς ὅτι ἔρχεται, ἀγνοώντας τί συνέβαινε μέσα στό μοναστήρι. Οἱ πυροβολισμοὶ τρόμαξαν τοὺς εἰσβολεῖς πού ἔφυγαν ἀφήνοντας τραυματισμένο τόν νεαρό Ἀθανάσιο, καθὼς καί ἓνας ὑπερήλικα μοναχὸ στό ὑπερῶο τῆς Μονῆς, πού δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴ σφαγή.

Ἐπιπλέον θανάτωσαν ἐκτός τῆς Μονῆς τίς ἴδιες ἡμέρες τόν γέροντα προηγούμενο παπα-Σταῦρο καί τόν συνοδό του Μερκούριο.

Καί γιά τὰ δύο αὐτὰ τραγικά συμβάντα ἐνημέρωσε μέ ἐπιστολές του τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὁ τότε Μητροπολίτης Βεροίας Ἀπόστολος, ἐνῶ ὁ Μακεδονομάχος καπετάν Κόρακας ἐκτέλεσε τοὺς ἐπιδρομεῖς ὡς ἀντίποινα τῆς σφαγῆς.

Μνημονεύοντας, λοιπόν, ἀπὸψε τὴ θυσία τους καί τὴν προσφορά τους στό Γένος, εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νά ἀναπαύσει τίς ψυχές τους μετὰ τῶν δικαίων καί τῶν ἀγίων του, καί νά μᾶς διατηρεῖ πάντοτε μέσα στήν κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας, πιστοὺς καί στόν Θεό καί στήν πατρίδα, ἡ ὁποία περνᾷ σήμερα μία δύσκολη κατάσταση, καθὼς οἱ γείτονές της ἀπὸ βορρᾶ καί ἀνατολὴ διεκδικοῦν τμήματα τῆς ἐπικρατείας της αἵματοβαμμένα, διεκδικοῦν τὴν ἱστορία της καί τὴν ἐθνικὴ μας ταυτότητα. Καί εἶναι χρέος μας νά φανοῦμε ἀντάξιοι τῶν πατέρων μας καί νά σταθοῦμε γενναῖοι καί ἀτρόμητοι ἐναντι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀπειλῶν, ὑπερασπιζόμενοι τὰ δίκαιά μας, τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἥρωικοῦ τόπου, τῆς Μακεδονίας μας, τὴν ἐθνικὴ μας ταυτότητα, τό ὄνομά μας· ὑπερασπιζόμενοι ὅλα αὐτὰ γιά τὰ ὁποῖα οἱ πατέρες μας ἔχυσαν τό αἷμα τους καί θυσίασαν τὴ ζωὴ τους· γιά νά μὴν ὑποκύψουν

σέ καμία ξενική προπαγάνδα, γιά νά μήν δεχθοῦν καμία Ἐξαρχία, ἀλλά νά μείνουν πιστοί στήν ἐλληνική τους ταυτότητα καί στή Μητέρα Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία.

Οἱ στιγμές τίς ὁποῖες διέρχεται ἡ πατρίδα μας, τίς ὁποῖες διέρχεται ἡ Μακεδονία μας εἶναι κρίσιμες, καί ἔχουμε χρέος νά σταθοῦμε στό ὕψος τῶν περιστάσεων καί νά μήν τήν προδώσουμε καί νά μή φανοῦμε κατώτεροι τῶν πατέρων μας, καί βρεθοῦμε ἀναπολόγητοι ἔναντι τῆς ἱστορίας μας, τῶν πατέρων μας, ἀλλά καί τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.